

смете, не знамъ какъ се казва, но въ българско всѣкой го познавалъ*.

Зарадвалъ се султана и тозъ часъ пратилъ човѣкъ въ българската земя. Отишълъ човѣка и де кого срѣщне, питалъ не знаятъ ли кой е юнака въ българската земя, който може триста арапи като хала да смете. Не се намѣрилъ човѣкъ да не знае тоя юнакъ. Всѣки казвалъ: това е царевича Марко. Тръгналъ тогава пратеника да търси Крали Марко. Тукъ-тамъ, та чакъ въ Кичанъ манастиръ го намѣрилъ и султанската молба му съобщилъ. Изслушалъ Марко мълкомъ пратеника и такъвъ отговоръ далъ:

— Много здраве на царя да носишъ. Кажу ми, че не смѣя да излѣза срещу черния арапинъ.

Това казалъ, а друго мислѣлъ. Нѣщо тѣжно, което не могло да се обади.

Отишълъ си пратеника и занесълъ на царя отговора. Веднага султана написва ново писмо и праща новъ пратеникъ при Марко. Златенъ подносникъ, обнизанъ съ безценни камани му обещава и още две торби жълтици, само да дойде и отърве Айкуна девойка.

Прочелъ Марко царското писмо и така казалъ на пратеника:

— Хвала на царя за подарѣка и много здраве да му носишъ. Азъ не смѣя да се бия съ черния арапинъ.

Такъвъ отговоръ далъ, а друго мислѣлъ. Нѣщо тѣжно и жално и Богу се молѣлъ.

Заминалъ пратеника съ отговора. Замаялъ се султана, не знаялъ вече какво прави. Тогава сама Айкуна девойка, султанската щерка, приготвила писмо за Марко и надумала човѣка:

— Бързай, тичай, при Крали Марко. Дано дойде